

Sygn. akt II PK 4/04

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa Z. T.
przeciwko Komendzie Powiatowej Policji w Ż.
przy uczestnictwie Stowarzyszenia Antymobbingowego pp. B. G. w G.,
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 marca 2004 r.,
na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Z.
z dnia 5 sierpnia 2003 r., sygn. akt (...),

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2003 r., (...), Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. oddalił apelację powódki Z. T. i Stowarzyszenia Antymobbingowego pp. B. G. w G. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Ż. z dnia 4 kwietnia 2003 r., oddalającego powództwo przeciwko Komendzie Powiatowej Policji w Ż. o przywrócenie do pracy.

Wyrok ten kasacją zaskarżyła powódka. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazała: "A/ rażące naruszenie prawa - przepisu art. 45 § 1

k.p. w zw. z art. 8 k.p. poprzez przyjęcie, iż przyczyna wypowiedzenia powódce umowy o pracę jest uzasadniona, podczas gdy rzeczywistą podstawą w/w oświadczenia woli pozwanego były długotrwałe zwolnienia chorobowe powódki ze względu na chorobę wywołaną stosowaniem wobec niej niedozwolonego mobbingu; B/ w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, która dotychczas nie była przedmiotem publikacji orzecznictwa sądowego, a więc ma charakter precedensowy oraz nie była także przedmiotem bliższej analizy w doktrynie. Skarżący ma tu na myśli zjawisko mobbingu w prawie pracy i jego wpływ na stosowanie norm prawnych w relacjach pracodawca-pracownik; C/ pozbawienie konstytucyjnego prawa do bezstronnego i uczciwego rozpoznania sprawy przez to, iż żaden z Sądów rozpoznających sprawę - ani w pierwszej, ani zwłaszcza w drugiej instancji nie badał w ogóle jaki związek miała choroba powódki (głęboka depresja) z zaszłościami wynikającymi ze stosunku pracy. Innymi słowy Sądy obydwu instancji nie zajmowały się przyczyną schorzenia na jakie cierpiała powódka. Tymczasem poza sporem powinno być, iż ustawiczne dręczenie psychiczne powódki ze strony innego pracownika - przy zupełnej bierności pozwanego doprowadziło ją do głębokiej depresji i konieczności przebywania na wielokrotnych zwolnieniach chorobowych".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok został wydany na podstawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany, polegających na przyjęciu, że pracownicy strony pozwanej nie podejmowali wobec powódki działań, których "celem lub skutkiem" byłaby chęć jej poniżenia lub dokuczenia. Brak jest więc podstaw do ustalenia, że pracodawca tolerował stosowanie wobec powódki mobbingu przez innych pracowników oraz by mobbing stanowił przyczynę choroby powódki. Długotrwałe nieobecności powódki w pracy spowodowane jej chorobą Sądy obu instancji uznały za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393 § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają

wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 393 § 1 k.p.c. musi dotyczyć podstaw kasacji (postanowienie z dnia 20 lutego 2003 r., I CK 388/02, BSNIC 2003 nr 10, s. 44) oraz występować w ustalonym stanie faktycznym sprawy (wyrok z dnia 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415). Oczywistość naruszenia prawa jako przesłanka rozpoznania kasacji (art. 393 § 2 k.p.c.) powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935, poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

W sposób oczywisty przesłanki uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą się odnosić do stanu faktycznego stanowiącego podstawę zaskarżonego orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie powódka podnosi zarzut oczywistego naruszenia prawa i formułuje istotne zagadnienie prawne, odnosząc je do stanu faktycznego wynikającego z jej twierdzeń, które nie zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych. Sądy ustaliły stan faktyczny sprawy na podstawie innych dowodów. Te ustalenia są wiążące w postępowaniu kasacyjnym i nie dotyczą ich ani formułowane przez powódkę zagadnienia prawne, ani zarzut oczywistego naruszenia wskazanych przepisów.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c, Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.

/tp/